

villigt, men det forekommer mig rigtigt nok, at hvad den ærede Ordfører nylig henvendte til de af Thingets Medlemmer, som have villet gaae ind paa at bevilge Penge til Jernbaner, til Forsvarsvæsenet osv., ikke saa ganske heldig passer i det foreliggende Tilfælde. Derksom man vilde modsætte sig den anden lille Lov, der venter paa os, saa vilde jeg finde, at det kunde passe, men naar der er Tale om at indføre en Slags ny Matricul, som skal staae for Fremtiden, og efter hvilken der skal kunne bringes Penge tilveie, saa finder jeg ikke, at det saa ganske passer. Jeg skal ikke gaae nærmere ind derpaa og skal ikke søge at influere paa noget af de ærede Medlemmer. Min Grund til at stemme for den foreliggende Dagsorden er som sagt den, at det forekommer mig, at ved Siden af, at man agter ved det Forslag, der ligger bagved Dagsordenen, at paalægge de ulønnede Communalbestyrelser den største Deel af Arbeidet, sætter man en kostbar Control. Dette kan jeg for Diebliffet ikke billige. Der maa kunne findes paa andre Udveie for at nivellere Sagen, saa at den ene Commune, naar man bruger Contingentsystemet, ikke skal staae saa haardt belastet overfor den anden. Der maa kunne udfindes andre Midler. Jeg veed ikke, om man vil bruge Amtsraadene, det foreligger ikke nu; men i ethvert Fald er den Maade, vi have brugt i de sundne Aar til at bringe Penge tilveie, ikke mere uheldig, end det forekommer mig, at dette vil være. Lader os derfor, for vi gaae ind paa noget Andet, enten det nu er et Uføre eller ei, betænke os noget, lader os med Resignation gaae ind paa at bevilge denne Million eller, hvad det vil blive, og saa afvente, om vi ikke kunne komme til en billigere Maade at faae Penge paa. Tvovrigt er det min Overbeviisning, at, naar vi skulle have en reen, puur og bar Indkomstskat efter strenge lovbundne Regler, saa vil den i mangfoldige Tilfælde ramme uhyre ubilligt, naar ikke Folk, der kjende de Skatteydendes Omstændigheder, have et vist Spillerum til at tage Hensyn til

Formue og Leilighed. Det er min Overbeviisning, der ligger ved Siden af. Den høitæredede Ordførers klare Indsigt og klare Blik paa alle disse Forhold agter jeg i høieste Grad, men det er dog muligt, at der i de engere Forhold omkring i Landet kan findes adskillige Ting at tage med i Betragtning, som ikke kunne staae den ærede Ordfører saa klart, som naar han har med hele Statens Finantsvæsen at gjøre. Min Frygt er ikke saa ringe for, at en puur og bar Indkomstskat ikke vil blive saa ganske retfærdig, men i ethvert Tilfælde er det min Hovedgrund, at jeg ikke finder det rigtigt at paalægge de ulønnede Communalbestyrelser et saadant Arbejde uden Besvær og saa have en kostbar Control ved Siden af, som har det i sin Magt at gjøre om, hvad de Andre have gjort.

J. N. Hansen: Jeg ønsker ikke at forlænge Forhandlingerne, og jeg skulde derfor ikke have bedt om Ordet, naar jeg ikke som Formand og Ordfører for det Udvalg, der behandlede Landcommunalloven af 1867, fandt en særlig Opfordring til at udtale mig angaaende det, der fra et Par Medlemmers Side er kommet frem imod, hvad Ordføreren i saa Henseende sagde. Hvad Ordføreren derom udtalte, var fuldkommen rigtigt. Det, man ønskede, og som man endnu fremdeles stærkt ønsker i Landcommunerne, var, at man gennem Formue og Leilighed kunde komme til ogsaa at beskattede dem, der ikke hørte i Kommunen, men som dog have Indtægt af Eiendomme eller Bedrift i den. Det er et almindeligt Duffe, og der føles overalt Trang til at faae en saadan Bestemmelse truffen. Det var det, man gjorde sig megen Umage for at faae indført i Landcommunalloven, men som man maatte finde sig i at lade udgaae ved tredje Behandling paa Grund af Indenrigsministerens Modstand imod i den nævnte Lov at optage en saadan Bestemmelse. Hvad derimod det Spørgsmaal angaaer, som her ligger for, nemlig om Formue- og Leiligh-